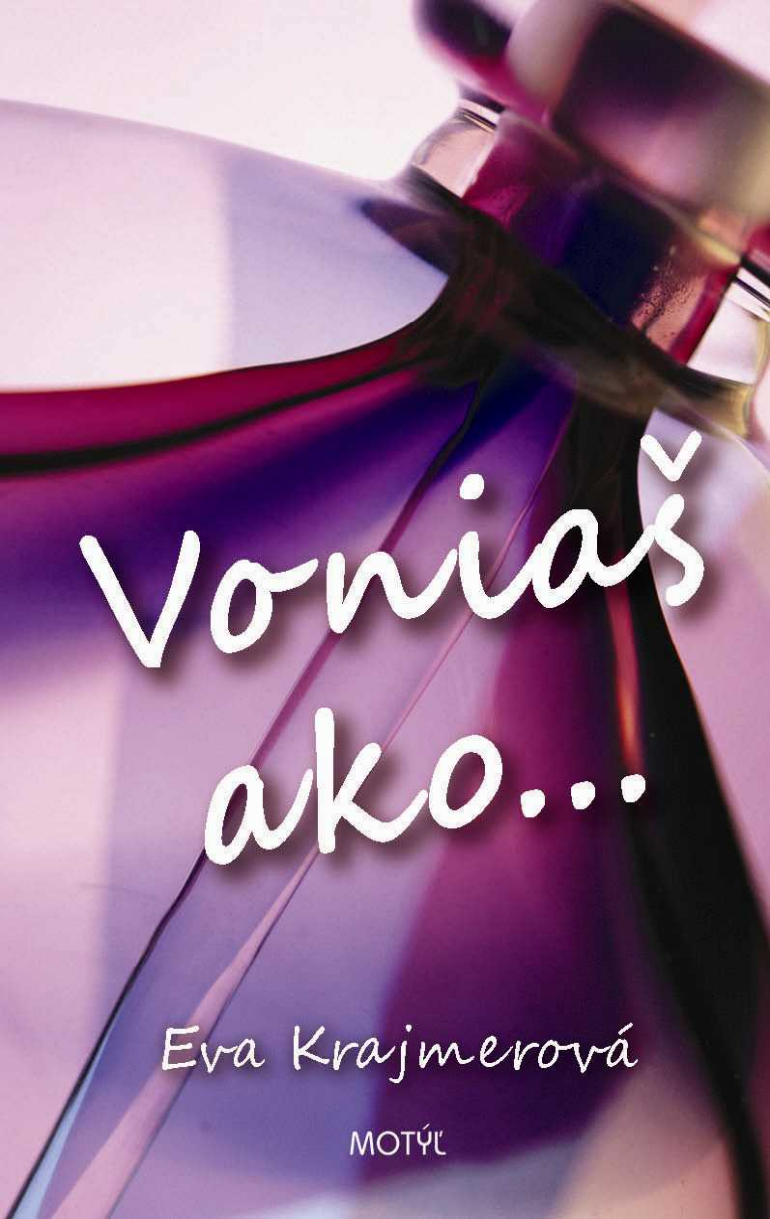

Voniaš ako...

Eva Krajmerová

MOTÝL

Voniaš ako...

Eva Krajmerová

Voniaš ako...

Eva Krajmerová

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Eva Krajmerová 2013

Design © Motýľ design 2013

Cover photo © Isifa 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-89482-86-3

*T*ento príbeh som začala písať výlučne v nočných hodinách ešte kedysi v roku 2007 (medzitým som vydala detskú knižku Vitamínová abeceda a lifestyleovú publikáciu Slovensko v Šanghaji – Čína okolo nás). Jedným z podnetov, okrem večnej fantázie v ňom, zarezonovalo moje dlhoročné pôsobenie v oblasti módy a žurnalistiky, no celkom určite aj nezabudnuteľné stretnutie s úžasným fashion guru Alexandrom McQueenom. Keď som v roku 2010 knižku dopisovala, môj jedinečný anglický návrhár nečakane a za tragických okolností z tohto sveta navždy odišiel. Tak som poslala drahému Sašovi nebeskú esemesku, že onedlho vyjde o ňom slovenská knižka, a nech mi čoskoro odpíše, či sa mu páčila...

Eva Krajmerová

Úvod

V ten večer som nemienila vstúpiť do mojej obľúbenej voňavkárne, pretože sa príliš dobre poznám. Lahodná vôňa – to je pre mňa akýsi druh závislosti. Mala som však po celodennom pracovnom kolotoči dosť mizernú náladu, takže som predsa, desať minút pred záverečnou, vkročila do môjho voňavého kráľovstva.

Našťastie sa v tomto predvianočnom období ani jedna zo zaprázdnených predavačiek ku mne príliš nehnala, preto som sa mohla spontánne venovať mojej obľúbenej značke EA. *Ar-daňa* – ako som ju dôverne nazývala – mi už celý rok vyrážala dych, a to pri každom zmyslovom vneme jej voňavého tajomstva.

No toto!

Na obdiv sa mi hneď pri vchode hrdo vypínala jej novučičká rada Provocative. O tejto novinke som už mala nejaké informácie z internetu, ale ako môže skutočne voňať – to sa zatiaľ elektronicky zistiť nedá. Aká škoda!

Opatrne som vzala do ruky fialový flakónik v tvare zvodných kriviek – a s veľkou dávkou zvedavosti i fantázie som k nemu privoňala...

Bože, mohla som si túto slabosť vzhľadom na diétny stav mojej peňaženky radšej odpustiť! Lebo vôňa, pripomínajúca zmes neznámych exotických kvetov a mámivo namiešaného

drinku, ma ako prílivová vlna cunami schmatla do svojho náručia – a lomcovala mnou na všetky svetové strany. Provocative ma skrátka neuveriteľne provokovala! O chvíľku som pocítila slastné mráкотy... na okamih privrela viečka...

...a pred očami sa mi vo víre tanca zjavil škoricovo voňajúci exotický motýlik (tak som prezývala zaujímavých chlapov) s čokoládovou pleťou a zvlnenými vlasmi ebenovej farby. Dotkol sa mojich ryšavých kučier, rozopol mi gombíček nad bujnými bambulkami – a nežne si ma pritiahol k sebe. Bože môj, odjakživa som nevedela odolať pohľadu na ladne sa pohybujúce mužské telá vo víre temperamentného tanca!

Nedobrovoľne som otvorila oči, zaklapla dotieravú kamošku fantáziu do kabelky a sľaby v mráкотách som si nahovárala, že určite zahyniem, keď ma odteraz tento voňavý skvost nebude oslovovať – *moja pani*... Dokonca som sa kvôli nemu v duchu pustila do obhajovacieho boja s mojím záložným, racionálnym a veľmi protivným *ja*. Tento boj však trval iba niekoľko sekúnd.

Hoci bez finančnej hotovosti, ale ako osobnosť plná invencie a odhodlania, som si spomenula na novučičku úverovú kreditku. Jednoducho som od prvého dotyku étericky voňajúcej arómy verila, že s ňou nájdem nový zmysel života. Lebo každý parfém je vždy iný; aby ma dostal, jeho odér musí zostať zafixovaný v mojich mozgových priechodkoch – a potom mi je naozaj úplne jedno, aký názor naň má ostatná časť ľudstva. Som presvedčená, že keď sa páči mne, tak mi aj pristane.

Musím sa vám priznať, že od prvej chvíle zavládol medzi mnou a Ardaňou dokonalý súzvuk. S novučičkým voňavým snom som zažívala od toho večera netušené chvíle porozumenia, vášne, obdivu, závesti, ale najmä absolútnej spokojnosti.

Odjakživa ma opantávali skvostné, no príšerne drahé vône. Ani náhodou u mňa nepripadali do úvahy skromnučké dezo-

doranty ani falošne sa tváriace druhotriedne voňavky. Mamin-
ka vravievala: „Originálny parfum sa nemusí tváriť. Ten ťa aj
bez slov oblečie do luxusného sna.“

Akoby s ním do môjho skromného príbytku vkročila po-
tvorsky neskromná nádej...

1.

Svetlo myšlienky sa rovná množstvu energie a kvalite zdroja.

Hneď na druhý deň ráno som v preplnenom autobuse cestou do reklamnej agentúry zažila prvé zvláštne mámenie. Medzi autobusovými štamgastmi som vzadu pri okne zazrela neznámeho zamysleného motýlika so škoricovou pleťou, ostrou bradou a pusou stvorenou na bozkávanie. Podľa jeho bezpri-zorného pohľadu bol však more svetelných rokov vzdialený od vydychanej atmosféry staručkej štyridsaťdeviatky.

Kto to len môže byť?

Bola som presvedčená, že ho vidím po prvý raz – a predsa sa mi zdal akýsi povedomý. Také nežné a zároveň uhrančivé oči pod výrazným obočím som už predsa niekde vo svojom živote zaznamenala!

Nenápadne som sa presunula až na koniec autobusu.

V okennom odraze som si všimla, že sa škoricovník – zrejme na môj zízajúci podnet – nečakane prebral z letargie. Pomaly otočil hlavu s bohatou nádielkou tmavých vlnitých vlasov, ktoré mal zastrihnuté do šmrncovného looku. Prekvapene som nadvihla obočie, lebo som začula jeho francúzske zamrmlanie: „Tá ryšavá sa podobá na montrealskú Evu!“

Ustrnula som od údivu.

Z božského Montrealu som sa po štvorročnom pobyte na výške a ročnej praxi vo filmových ateliéroch musela nečakane vrátiť domov. Maminka totiž prekonala vážny úraz a po dlhom pobyte v nemocnici som sa chcela, o ňu postarať. Rekonvalescencia jej však trvala takmer rok.

Medzitým som si našla zaujímavú prácu v jednej bratislavskej reklamke, takže som nakoniec zostala na Slovensku. No v podvedomí moja dvadsaťpäťročná dušička často vzlykala za montrealským kozmopolitným šarmom. Avšak tešila som sa z dosť rýchleho pracovného postupu a o niekoľko dní mi mali dokonca prideliť služobný, hoci starší športiačik po našej príjemnej majiteľke.

Koniec cestám v autobusoch!

Nikto by pritom nepovedal, že moja sympatická šéfka Dan-ka s dlhokánskymi čiernymi vlasmi a ešte dlhšími nohami je v poriadnom balíku peňazí a spolu s manželom riadi tri firmy, štyri defúrence, päť strážnych psov a jedenásť zamestnancov.

O to viac som v rannom šere zaostřila zrak na odraz v autobusovom skle.

Žeby som toho krásavca už dakde stretla? – prevetrávala som v duchu svoje mozgové šuplíky.

Pomaly som sa presúvala k autobusovým dverám. Znenazdajky neznámy sympaták podišiel ku mne a ticho prehodil:

„Nie si náhodou Eva z montrealskej posilňovne?“

V tej chvíli mi to došlo. Bože, veď sme sa asi pred troma rokmi stretli v tej novodobej mučiarni! Namáhať telo na bláznivých strojoch, na takú hlúposť som pristala až po dlhom presviedčaní mojej spolužiačky Andy – aj to iba trikrát. Pri osviežovacom pultiku som sa tam zoznámila s Étiennom, ako sa mi vtedy predstavil. Celkom zlatý chalan – ale na môj vkus až príliš sladký. Jednoducho taký, za ktorým sa otočí každá baba. A to predsa nepotrebujem.

Ale, preboha, čo robí tento škoricový borec v Bratislave?!

Zajakavo, akoby v mrákotách som prehodila:

„Aký je ten svet malý, všakže? Z Montrealu do Bratislavy je dajakých päťtisíc kilometrov a ja ťa stretnem v štyridsaťdeviatke! Ale už vystupujem, takže čauko, montrealský sníček!“

Rýchlo som sa zvrtila na ihličkových čižmičkách smerom k autobusovým dverám. Ponáhľala som sa, lebo o deviatej som mala mať v agentúre prezentáciu voňavého eventú, teda večierok pre francúzskeho klienta, a preto som bola myšlienkami úplne inde.

Pri vystupovaní z autobusu však do mňa niekto zrazu prudko strčil. Nešťastne som pritom padla na kanálový dokrivený dekel a roztiahla som sa tam, aká som bola dlhá. Pritom sa mi zlomil podpätok na zánovných, hriješne drahých čižmičkách a z doráňaného kolena a rozbitej hlavy mi začala tiecť krv.

„Dočerta, neviete dávať pozor?!“ zakliala som hystericky. „Pozrite, ako vyzerám!“ napajedene som zvrieskla na mužský tieň, skláňajúci sa nado mnou.

Pri nečakanej katastrofe sa mi ešte aj otvorila kabelka a vypadli z nej skoro všetky moje drobné tajnosti! Ako som ich chaoticky zhŕňala naspäť, zistila som, že moja novučička voňavka nenávratne vyteká z rozbitého flakónika do pokriveného kanála. To už bolo priveľa aj na mňa. Pri toľkej pohrome sa moja nervová sústava zákonite napla – a ja som sa ľútostivo rozrevala ako malé decko.

Je to vôbec možné? Ledva si zarobím dajaké drobné, chcem potešiť svoje neisté ego voňavkou za nekresťanské peniaze – a ona sa mi na druhý deň rozbije. To je naozaj na porazenie!

Moju sebaľútosť nečakane rozdrvili úpenlivé slová: „Eva, prosím ťa, naozaj sa ti nič nestalo? Otvor, preboha, oči!“

Lenže ja som nevládala zo seba vydať ani hláska.

Nástojčivý hlas po chvíľke pokračoval:

„Prepáč, ale šmykol som sa na dajakom hnilom jablku, ktoré

ležalo pred autobusom a zletel som priamo na teba. Ale, preboha živého, čo ti je? Prečo tak úpenlivo nariekaš?“

Ešte som zahliadla vlhké oči škoricového krásavca, ktorý nádherne chanelovsky voňal. Zacítila som nežné pohladenie po mojich rozstrapatených kučierkach – ach, aké to bolo príjemné...

Náhle som pocítila nepríjemné vrtenie žalúdka a pred očami sa mi zjavili akési obludné kruhy. Chcelo sa mi zvracať a spať zároveň.

...A potom ma už odrazu nič nebolelo...

„Eva, preberte sa! Ste vo fakultnej nemocnici, mali ste úraz. Som doktorka Marošová. Keď sa vám nedá rozprávať, aspoň otvorte oči. No tak, už ste boli dosť dlho v bezvedomí!“

Chcela som otvoriť oči, ale viečka ma odmietli poslúchať. Znova som to skúsila, lebo ten hlas stále dookola opakoval – otvorte, prosím, oči – a to sa už nedalo počúvať. Ani to plieskanie studenými rukami po mojich lícach sa mi vôbec nepozdávalo. Cítila som však, akoby mi na mihalniciach práve pristáli dva buldozéry a chceli ma pripraviť o zrak. Naštvalo ma to. Buď zmiznú, alebo ich prevrátim do kontajnera – pomyslela som si napajedená. Začali cúvať – a mne sa konečne podarilo pootvoriť ubolené oči.

„No sláva! Vy ste nám ale nahnali strach, preberáme vás už skoro hodinu. Máte za sebou poriadny otras mozgu. Ešteže nás zavolať ten milý Francúz – hoci mu skoro nikto nerozumel.“

„On je Kanadan,“ zastonala som bolestivo.

„Ešte lepšie. A prečo sa nenaučí po slovensky, keď tu žije?“

„Prosím, môžem už spať? Som hrozne unavená...“

Prebudila som sa znova, ani neviem kedy. Bolelo ma celé telo a v hlave mi nahlas tikal babičkin staručký budík. Keď neprestane, vyhodím ho von oknom!

„Je mi zima, prikryte ma,“ prosíkala som.

Niektó na mňa hodil dačo teplučké a ja som oslobodzujúco skočila do ríše spáčov.

Zobudila som sa opäť až za tmy. Vedľa mojej postele sedela na stoličke akási schúlená postava v bielom plášti. Pomaly som si obzerala tmavú izbu, v ktorej bola iba moja posteľ, plno hadičiek, monitorov a čo ja viem ešte čoho. A to čudo na stoličke.

Zaostrila som boľavé oči na tvár ošetrovateľa či lekára, lebo som si myslela, že je to dakto z nemocničného personálu.

Naozaj sa mi to nesníva? Panebože, veď je to Étienne! Čo ten, preboha, robí pri mojej posteli? Pokiaľ ma pamäť neklame, tak mi vtedy v montrealskej posilňovni vravel, že je zoológ – alebo ichtyológ – a špecializuje sa tuším na rybičky.

Taká blbosť!

Au! Prečo ma tá hlava tak nemožne bolí? A prečo mi dali na hlavu takú úzku čapicu? Dofrasa, veď to je obvaz! A koľko je hodín? Však som mala mať prezentáciu... Predsa nemôžem nechať Danku v štiche! Pustite ma, zavolajte mi taxík!

Skoro som spadla z postele. Biely spáč sa náhle prebudil a v poslednom okamihu ma zachytil.

„Eva, čo blázniš, chceš si ešte aj nohy dolámať?“ zamumlal po francúzsky.

Zacítila som pánsku chanelku. Takto ale nevoňal ocko, ani sestrin manžel Rasťo – iba ak montrealský motýlik. Vykukla som spod paplóna a poriadne nahlas zhíkla:

„Pánabeka, Étienne, čo tu robíš?! Takže naozaj nie si iba môj sen?“

Prevrátila som oči a zamumlala si už len sama pre seba: „No ahoj, už iba ty si mi tu chýbal!“

„Ó, dobrý večer, mademoiselle, prepáč, že ti zavadziam! Konечно mi pred necelou hodinou dovolili, aby som si k tebe sadol – po celodennom postávaní na nemocničných chodbách. A že som zaspal? Skoro som sa zbláznil od strachu, čo s tebou bude. Ale dobre, nadávaj mi, máš na to právo, lebo práve ja som do teba strčil a ty si sa nešťastne skotúlala na kraj chodníka a ešte si si aj rozbila hlavu. Kristepane, spočiatku som si myslel, že je po tebe!“

V tej chvíli som dokázala iba zarazene čušať pod paplónom. Pamätala som si autobus, rozbitý parfum... sto eur v háji... A že nový život!

Chaos v mojej hlave bol taký nesmierny, že som radšej znova zaspala.

„Pani Biela, teplomer!“

Kde som to? Aha, už je asi opäť ráno.

„Étienne, podaj mi kabelku,“ zamrmlala som po francúzsky.

„Prosím vás, rozprávajte na mňa po slovensky, nerozumiem vám ani slovo. Povedali mi predsa, že ste Slovenka!“ rozhorčila sa sestrička.

Vedľa mojej postele stála prázdna stolička, po Étienнови ani chýru. Takže to bol predsa iba môj nepodarený sen?

„Prepáčte, sestrička, zdalo sa mi, že tu sedel jeden môj známy,“ zachrapčala som z vysušeného hrdla.

„Ach, ten! Toho sme poslali domov vyspať sa. Však tu otravoval skoro celý deň až do neskorej noci. Zavolali sme mu taxík. Odkazuje vám, že príde za vami dnes popoludní.“

Tak predsa to len nebola mátoha. No toto!

Dospávala som zrejme všetky moje resty za posledný rok. „Nevadí, prídem zajtra,“ začula som akoby spoza kopca. Otvorila som oči.

„Motýlik Étienne! Ty máš ale nápady! Len tak sa zjavíš v Bratislave. Ako som tomu mohla uveriť? A ešte v štyridsaťdeviatke!“ motala som piate cez deviate.

O chvíľku sa na mňa zoširoka usmiali dve žmurkajúce kakaové zrnká spod mierne odrastených a sem-tam prešedivených vlniek, ktoré mu neposlušne padali na prekrásne škoricové čelo. Étienne bol skvelá genetická zmes, veď jeho mama bola Maročanka a otec Belgičan. Pravdaže, ako trištvrte obyvateľov Kanady, aj on sa tam prisťahoval so svojimi rodičmi už veľmi dávno a nakoniec si tam založil vlastnú rodinu.

„Eva, nevedel som, že si odišla z Montrealu.“

Étienne si sadol na stoličku pri mojej posteli a pokračoval:

„Len aby si vedela, pred vyše rokom som sa rozviedol, a pretože sme nemali deti, rozhodol som sa odísť pracovať do Európy. Ponúkli mi hneď dva výmenné grantové programy a váhal som medzi Estónskom a Slovenskom. Tak dlho som vyberal, až ma nakoniec poslali na Slovensko. Máme totiž s vašou zoologickou záhradou už dva roky rozpracovaný spoločný projekt. Prišiel som pred troma týždňami a mám tu zostať ešte skoro pol roka. Prenajali mi byt v Ružinove, ale v autobuse som ťa nemohol stretnúť, lebo doteraz ma vozili autom. Dohodol som sa však s riaditeľom, že do zoo budem chodiť sám, trochu už Bratislavu poznám. Na budúci týždeň mám dostať služobné auto, tak som si chcel predtým vyskúšať vaše autobusy.“

Mlčala som ako ryba, takže pokračoval:

„A ešte čosi. Bola si zarmútená kvôli tvojmu parfum. Tak som ti dnes kúpil Provocative, ber to ako bolestné za naše šialené stretnutie...“ tíško sa usmial a podával mi tajomný lila balíček.

Chvalabohu, ležala som, takže sa mi nemohli podlomiť kolenná. A že parfumy neprinášajú šťastie!

S maminkou sme si vymenili povinnosti, tentokrát ona obškakovala mňa.

Po ockovom odchode do ríše anjelov sme bývali v pomerne veľkom bratislavskom byte už iba my dve. Sestra Soňa bola už niekoľko rokov vydatá a žila s dvojročnou dcérkou Kristínkou a holohlavým sympatákom Rasťom – gynekológom – v Trenčíne. Na Slovensku som už inú rodinu nemala, zvyšok pochádzal z ockovej strany a žili na Morave.

Po štyroch dňoch ma prepustili z nemocnice domov a teraz, po viac ako týždni, sa mi už veľmi chcelo vrátiť do práce. Šéfka Danká ma však schladila, keď ma doma navštívila. Rezolútne vyhlásila, že skôr, ako o dva týždne ma v práci nechce vidieť – aby som vraj po otrase mozgu náhodou nezblblá – to si na svedomie nevezme.

Ani neviem, na čí popud, ale Étienne sa začal horlivo učiť po slovensky, každý deň dve hodiny. Od môjho úrazu som ho videla iba tri razy, ale telefonoval mi denne niekoľkokrát. Nechcel ma vraj ešte otravovať svojou prítomnosťou – ako stále tvrdil. Zdráhal sa prísť ku nám domov a von som sa ešte neodvážila chodiť; veď som bola predsa na maródke.

S maminkou som sa po týždni vylihovania nakoniec dohodla, že pôjde navštíviť kamošku Lucku. Prenechala mi náš krásny bytík bez akýchkoľvek otázok. Cítila som sa ako strelená pubertiačka. Čo si mám obliecť, aby som nevyzerala tak a tak. Ale veď to už nemalo byť rande naslepo. Ani neviem, prečo, celkom som sa na môjho Kanadana tešila.

Trpezlivosť ruže prináša...

2.

Najbezpečnejším odevom je nepriestrelné ego. Iba s ním môžete prežiť pri súčasných zákonoch ľudskej džungle.

Nechcela som Étienna privítať ako úbohá pacientka, tak som sa vysprchovala, frkla si za ucho kvapôčku Ardenky a obliekla si môj obľúbený orientálny habit, ktorý som dlhé roky nosila ako domáce šaty. Naučila ma tomu sesternica Lidka, ktorej manžel Ferko pôsobil dlhé roky ako geológ cez OSN v africkej Burundi. Odtiaľ mi Liduška nosila nádherné pestré kaftany, ktoré domorodci nazývajú milým slovíčkom *bubu*. Nebohý ocko nás kvôli nim s úsmevom prezýval „moje domáce mátohy“, lebo po príchode z práce či zo školy sme sa všetky tri – maminka, Soňa i ja – veľmi rady prezliekli do pohodlných bavlnených šiat v etnicko-africkom štýle.

Dnes som si na seba hodila cyklámenové bubu s kvetinkovým vzorom. Ešte som si prečesala neposlušné ryšavé kučery a zapla ich velikánskym štipcom.

Tak, a už môže motýlik Étiennko prísť!

Čakala som hodinu, potom som mu zazvonila na mobil, ale ozval sa len odkazovač. Po dvoch hodinách som sa už nahnevala, lebo každú chvíľu sa mala vrátiť domov moja mama.

Náhle mi zadrnčal mobil. No konečne!

Napálená som ho zdvihla a ironicky prehodila:

„Tak čo, rybičky dostali hnačku?“

„Prosím? Prepáčte, dovolala som sa k pani Bielej?“ opýtal sa na druhej strane telefónu odmeraný ženský hlas.

S povzdychom som odvetila: „Mama nie je doma, kto volá?“

„Úrazová chirurgia Ružinov. Prosím vás, čo máme robiť s tým Kanadanom? Vôbec mu nerozumieme. Dal nám vaše telefónne číslo,“ povedal unavený ženský hlas.

Skoro mi vypadol telefón z ruky.

„Ale to je iné, tiež sa volám Biela, ale Eva. Prepáčte, myslela som, že telefonát patrí mojej maminke,“ vychrlila som zo seba.

„Vážená pani, pred troma hodinami nám priviezli akéhosi Étienna Blacka, nabral ho opitý vodič. Tomu arogantnému šóférovi sa takmer nič nestalo, ako to už býva s alkoholikmi, ale ten váš Kanadán má zlomenú pravú nohu a ešte poriadne dokaličenú ľavú ruku.“

„Preboha živého, je to vôbec možné?!“ zvolala som neveriacky. „A čo odo mňa chcete?“

„Bolo by ho treba odviezť domov, lebo inak, našťastie, horšie zranenia nemá, otras mozgu sme nezistili, ani žiadne vnútorné zranenie. No a potrebujeme s ním vybaviť dajaké administratívne záležitosti. Lenže ten nešťastný Kanadán sa nevedel v Bratislave dnes večer nikomu dovolať. Až teraz my vám. Je piatok, ľudia asi odišli na víkendy. Tak prídete nám, prosím, pomôcť s tlmočením?“

Do hája, mama si vzala auto. No nič, vezmem si taxík.

„Tak teda dobre, o pätnásť minút som u vás. Kde si ho mám vyzdvihnúť?“

„Na prízemí, úrazová ambulancia číslo 105.“

Rýchlo som sa prezliekla, keď sa akoby na zavolanie vrátila mama. Keď ma uvidela oblečenú, zarazene sa opýtala:

„Evlka, čo sa, preboha, deje? A kde máš Étienna?“

„Mami, doteraz som na neho čakala. Pred niekoľkými minú-

tami mi volali z nemocnice, že mal nehodu. Potrebujú niekoho na tlmočenie. Práve som si chcela zavolať taxík.“

„Evinka, vykašli sa na taxík, odveziem ťa tam. Aj tak si ešte príliš slabá. Treba dať pozor aj na teba, no nie?“ zavelila moja úžasná generálka.

„No dobre, aj tak sa z toho všetkého neviem spamätať.“ Ešte som si na seba frkla dve kvapky Provocative – a vyrazili sme.

Akoby sa Étienne zmenšil o dvadsať centimetrov. V nemocnici nás čakala iba mužská kôpka nešťastia, sadrových končatín a zo zafačovanej hlavy vykúkali dve skormútené kávové zrnká.

„Evi, to som ale dopadol!“ pozrel na mňa zúfalý dolámanec. Čičíkavo som ho pohladila po zafačovanej ruke.

„Hlavu hore, na čo sú priatelia, motýlik môj?“ chcela som odľahčiť situáciu.

Sestrička sa na mňa netrpezlivo pozrela, tak sme radšej prešli k formalitám.

Nekonečne dlho som jej diktovala milión údajov. Trvalo to naozaj dosť dlho, lebo som sa zakaždým musela najprv po francúzsky opýtať Étienna, čo odo mňa chceli a potom im to ešte preložiť do slovenčiny.

Ako na potvoru, nečakane vstúpila do ordinácie doktorka Marošová.

Preboha, ešte tá mi tu chýbala!

„No toto, kohože tu vidím? Veď sme vás odtiaľto pustili len pred niekoľkými dňami. Vážená slečna, vy by ste mali ešte ležať v posteli!“ prísne sa na mňa pozrela.

Sestrička rýchlo naprávala nedorozumenie.

„Pani doktorka, ja som ju telefonicky zavolala, lebo sme si nevedeli pomôcť s tým dolámaným Kanadčanom. Vy viete iba po nemecky, moja angličtina je úbohá a po francúzsky tu